

Victòria mínima de Pujol

MARC VILA

La bipolarització que la política de Catalunya ha viscut en el darrer any, entre els candidats a la Generalitat de Convergència i Unió (CiU) i el Partit dels Socialistes (PSC), ha quedat reflectida en els resultats de les eleccions del 17 d'octubre al Parlament. Pràcticament es pot parlar d'un empat tècnic entre les dues candidatures majoritàries, CiU i PSC amb Ciutadans pel Canvi -més Iniciativa per Catalunya-Verds a Tarragona, Lleida i Girona.

De fet, segons les dades de l'escrutini final, la candidatura de Pasqual Maragall ha aconseguit el suport del 37,88% dels electors, unes dècimes per sobre del suport obtingut per la candidatura encapçalada per Jordi Pujol, amb un 37,68%. Però tot i aquesta petita diferència, gràcies al sistema de distribució d'escons de la llei d'Hondt, CiU és la llista amb més representants al Parlament català, amb 56 diputats, per 50 del PSC-Ciutadans pel Canvi, més els 5 obtinguts per IC-V (2 amb la candidatura de Maragall per Tarragona i Girona i 3 a Barcelona). D'aquesta manera CiU és l'única força

Jordi Pujol, en el míting de final de campanya al Miniestadi del Barça. La llei d'Hondt de distribució electoral dona la victòria a CiU malgrat que el PSC ha obtingut unes dècimes més de vots.

amb possibilitats de formar un govern amb majoria absoluta si aconsegueix pactar amb el PP o bé amb ERC, dues forces que han obtingut 12 escons cadascuna.

L'abstenció i bipolarització. Una altra dada destacable de la jornada electoral del 17 d'octubre és que l'enfrontament entre Pujol i Maragall

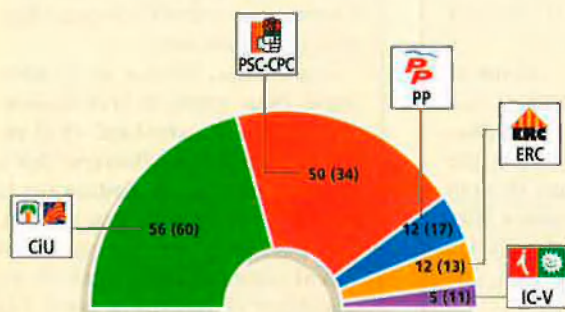
no ha servit per motivar l'electorat català. Més aviat al contrari. L'índex de participació, el 59,92%, ha estat lleugerament inferior al de les eleccions al Parlament del 1995, en què va votar un 63,6% dels electors. Sigui com sigui, abstenció i bipolarització han estat els dos eixos que poden explicar els resultats electorals.

A banda d'això, la bipolarització també s'ha reflectit en els resultats de la resta de partits catalans. De fet, Esquerra Republicana de Catalunya, liderada per Josep-Lluís Carod-Rovira, ha estat la força que més ha aguantat l'embestida bipartidista, ja que tot i haver perdut un escó, pràcticament ha mantingut el percentatge de suport electoral

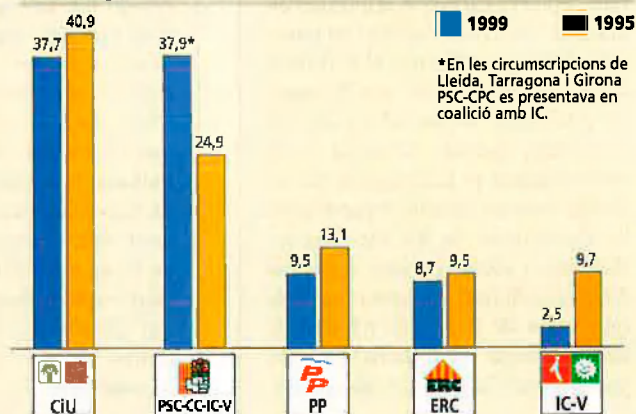
PARLAMENT DE CATALUNYA

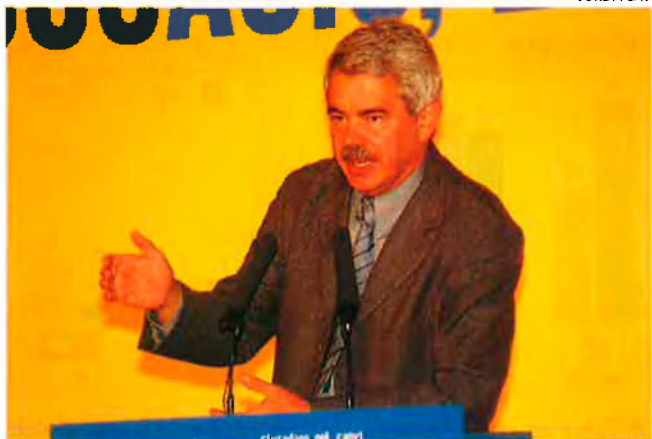
Escons

Entre parèntesi, resultats del 1995

Percentatge

GLÒRIA MATAMALA

La candidatura de Pasqual Maragall (dalt) ha aconseguit superar en nombre de vots, per primer cop en unes eleccions al Parlament de Catalunya, la de Jordi Pujol. ERC, liderada per Josep Lluís Carod-Rovira (dreta), ha estat una de les formacions que més bé ha resistit la bipolarització.

i es converteix en la tercera força en nombre d'escons al Parlament de Catalunya —empatada amb el PP— i en una de les forces determinants del panorama polític de la propera legislatura.

En canvi, PP i IC-V han patit més l'empenta de la bipolarització. Els populars obtenen 12 representants, cinc menys dels 17 que tenien, i perden 125 mil vots, tot i que poden maquillar els mals resultats pel fet de poder sumar majoria absoluta amb els escons de CiU. Més durs han estat els resultats per a la for-

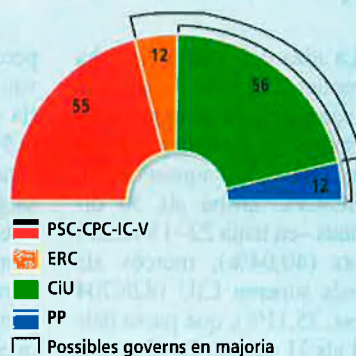
mació liderada per Rafael Ribó, IC-V, que ha perdut sis dels onze diputats. Els ecosocialistes han aconseguit salvar el grup parlamentari, però no han acabat de rendibilitzar el pacte amb els socialistes, ni cicatritzar la ferida de l'escissió d'Esquerra Unida i Alternativa, que no ha aconseguit representació.

Un govern en minoria a l'espera de la primavera

La distribució del nou Parlament de Catalunya dibuixa un dels escenaris que setmanes enrere ja havia avançat EL TEMPS (número 797). Els resultats del diumenge 17 d'octubre, doncs, esbossa bàsicament tres possibilitats: un govern CiU-PP, un govern de CiU-ERC o un govern de CiU en minoria, amb suports externs.

De les tres opcions, la posició més còmoda per a CiU és el govern en minoria a l'espera dels resultats de les eleccions espanyoles, la primavera vinent. La coalició liderada per Pujol podria esperar a veure si el PP necessita els vots convergents per governar a Madrid. Per tant, un pacte de govern amb el PP, tot i que no és descartable, és difícil de preveure ara, sobretot quan els acords subscrits entre aquestes formacions han desgastat molt la formació liderada per Pujol.

Però encara més difícil és l'acord de govern entre

CiU i ERC. La formació liderada per Josep-Lluís Carod-Rovira ha deixat molt clar els punts irrenunciables per a la formació d'un govern (fins i tot ha posat com a testimoni de les seves propostes el mateix Síndic de Greuges). ERC considera indispensable per assolir cap acord que el nou govern afronti la reforma de l'Estatut, la reforma del pacte fiscal —per aconseguir el concert econòmic—, la creació d'un marc social català, la representació directa de Catalunya a les institucions europees i la potenciació de les indústries de la cultura. Unes condicions que és molt difícil que CiU pugui assumir.

EDITORIAL

No canvia res

Més enllà dels resultats electorals i de les diferents interpretacions que es puguin fer d'aquests resultats, la foto fixa de la política catalana després de les eleccions del 17 d'octubre és bàsicament la mateixa que es va produir fa quatre anys. Això és irrefutable des del punt de vista de la matemàtica parlamentària: la llista guanyadora en nombre d'escons, Convergència i Unió, pot triar entre pactar amb el Partit Popular o amb Esquerra Republicana de Catalunya. I l'opció més fàcil per a Jordi Pujol és recolzar-se en el PP, ja que és amb qui té més coses en comú: de moment, totes dues forces es necessiten mútuament per a governar, sigui a Madrid, sigui a

Barcelona. Carod-Rovira (ERC) ho sap i per això ha posat unes condicions tan severes per pactar amb Pujol. Perquè no val la pena somiar truites.

Quant a Pasqual Maragall i el Partit dels Socialistes, la llei d'Hondt i les matemàtiques parlamentàries desactiven la victòria moral que representa haver superat Pujol en nombre de vots (uns sis mil i escaig). No ha estat suficient, ni tan sols per a formar un improbable front d'esquerres. Per tant, malgrat tot, tampoc des d'aquest punt de vista no canvia res.

Però que no hagin canviat les coses el 17 d'octubre no vol dir que no canviïn en un futur pròxim. El govern hauria d'interpretar correctament el vot dels catalans, que ha estat plural, però majoritàriament catalanista i de centre-esquerra. Que no accepta la influència excessiva que tindrà la dreta espanyolista en el govern de Catalunya.

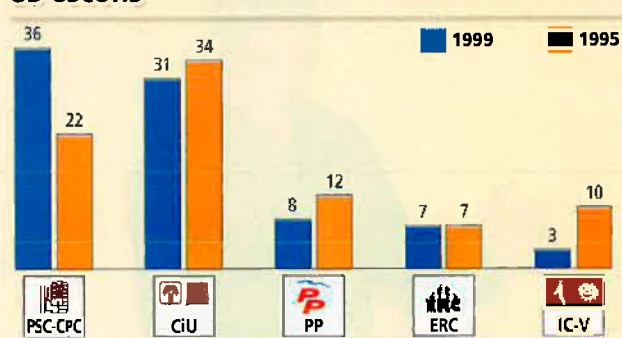
BARCELONA

Maragall guanya la batalla "pel canvi" al cinturó

La idea del "canvi" que ha propugnat el PSC durant tota la campanya ha rebut la millor resposta en la demarcació de Barcelona. En aquest sentit, PSC-CPC arriba als 36 diputats -en tenia 22- i 945.243 vots (40,04%), mercès als quals superen CiU (828.704 vots, 35,11%), que passa dels 34 als 31 escons. En el primer cas, l'augment és de més de tres-cent mil vots i CiU en

perd uns 125.000, que se'n van bàsicament a l'abstenció (la participació s'ha situat en el 59,56%, dos punts i mig per sota de la del 1995). El missatge socialista ha esgarrapat vots de totes les altres opcions, ja que el seu soci en les altres circumscripcions, IC, perd dos-cents mil vots i es queda en els 78.171 -l'escisió d'IC, Esquerra Unida i Alternativa, n'aconsegueix

85 escons

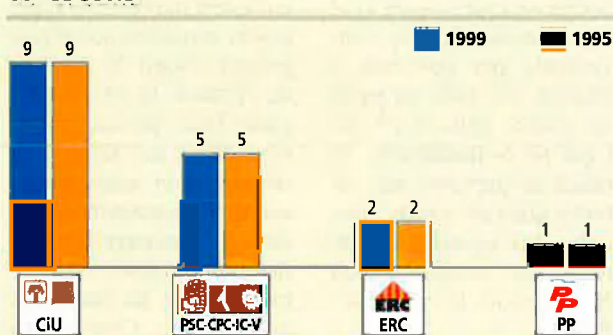
38.718 i no obté representació-, el PP en perd cent mil (234.015, 9,91%) i ERC trenta mil (182.633, 7,74%). L'assignació de diputats de PP, ERC i IC és de 8, 7 i 3, res-

pectivament. Aquests darrers escons, sumats als 2 elegits en la llista unitària amb el PSC a Girona i Tarragona, permetran a Iniciativa de constituir grup parlamentari propi.

GIRONA

IC obté un escó en uns resultats sense canvis

17 escons

Els resultats no han variat gaire des de les passades eleccions. Tot i que la participació ha estat d'un 62,67%, un 5,1% més baixa que al 1995, no hi ha hagut gaires alteracions i els partits continuen amb el mateix nombre d'escons, amb l'única novetat que IC ha aconseguit un escó, representat per Joan Boada.

CiU continua encapçalant la llista amb 136.425 vots, un 48,6% (igual que al 1995) i manté així els seus 9 escons. La coalició PSC-CPC-IC-V no ha aconseguit més representació amb la suma dels

seus vots, 81.946, i continua amb els 5 escons que el PSC-PSOE ja havia obtingut fa quatre anys, amb la diferència que un dels escons pertany a Iniciativa. D'altra banda, ERC augmenta sensiblement el nombre de vots, amb 35.988, respecte els 35.338 del 1995, encara que no són suficients per aconseguir un tercer diputat i manté els dos que ja tenia. En canvi, el PP baixa un 1,8% i perd 5.776 vots. Dels 22.616 que va aconseguir a les passades eleccions passa a 16.840, però manté el seu escó.

TARRAGONA

CiU venç, però la coalició socialista li pren terreny

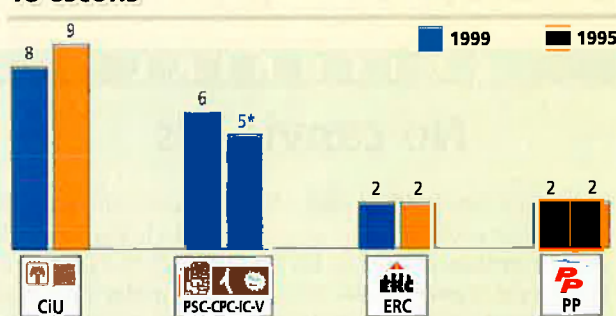
A la circumscripció de Tarragona no hi ha hagut canvi, per bé que la coalició dels socialistes i la plataforma Ciutadans pel Canvi amb Iniciativa-Verds ha guanyat l'escó que pretenia.

Així, CiU continua essent la força política que gaudeix del suport majoritari, però ha passat de tenir nou diputats a conservar-ne només vuit. El beneficiari directe

d'aquesta pèrdua ha estat la llista conjunta d'esquerres, que d'aquesta manera escurça les distàncies amb els nacionalistes: dels cinc diputats que sumava el 1995, ara n'ha aconseguit sis, la qual cosa representa un lleuger increment per a l'opció del canvi.

Esquerra Republicana i el Partit Popular mantenen cadascun d'ells dos diputats.

18 escons

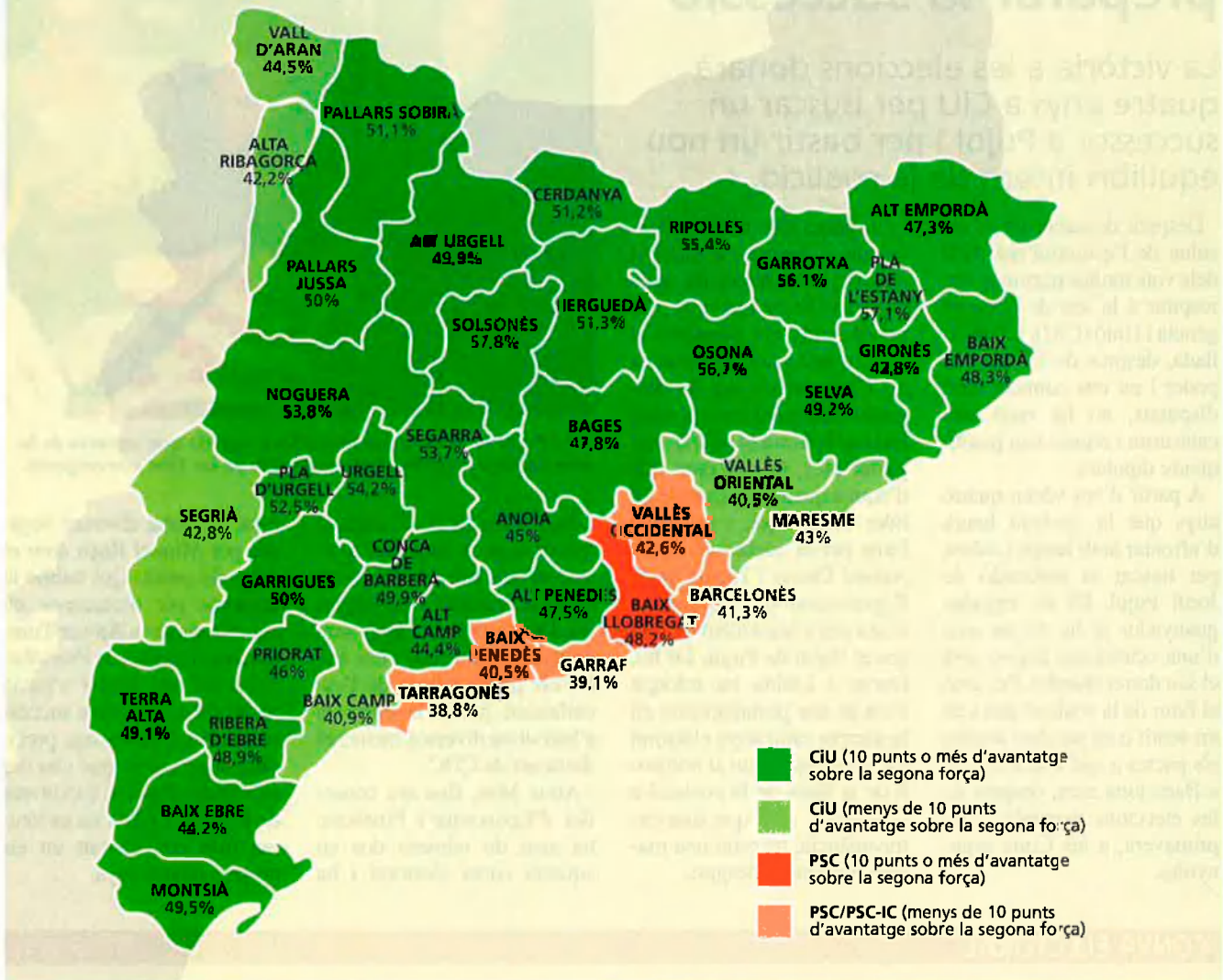
*Aquests 5 escons corresponen a 4 del PSC i 1 d'IC, que concorregueren per separat a les eleccions del 1995.

De tota manera, el PP ha tingut una forta reculada, si tenim en compte que se li han escapat de les mans gairebé 13.000 dels vots aconseguits quatre anys enrere. Conti-

nua essent la tercera força, però seguit més de prop per ERC. L'abstenció ha tingut un paper destacat, amb un 41% de ciutadans que ha decidit no anar a les urnes.

CANDIDATURA GUANYADORA A CADA COMARCA

Percentatge de vots

LLEIDA

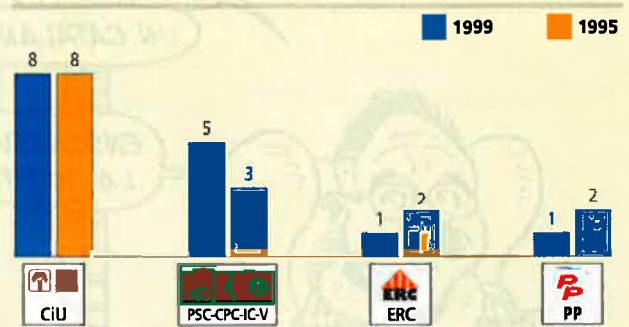
La bipolarització perjudica les opcions minoritàries

La circumscripció de Lleida és la demarcació en què els efectes de la polarització entre els dos principals candidats, Jordi Pujol i Pasqual Maragall, han estat més perjudicials per a les opcions minoritàries. Això és així perquè Convergència i Unió manté la representació dels 8 diputats (amb 90.579 vots, un 48,2%) que va aconseguir el 1995 i resisteix l'embat

del PSC-Ciutadans pel Canvi-Iniciativa, que al seu torn passa de tres a cinc escons (55.348 vots, 29,46%). Aquest important augment de la coalició progressista no arriba, tanmateix, a l'objectiu confessat pels seus promotors, que era de doblar l'anterior assignació d'escons en la circumscripció.

Per la seva banda, ERC (21.818 vots, 11,61%) i el PP

15 escons

(14.950, 7,96%) veuen reduïda la seva presència i perden un diputat cadascú. En el cas dels republicans, l'escó perdut és l'únic que no han pogut mantenir dels treze que

van assolir en la legislatura anterior.

La participació ha estat del 62,12%, quatre punts per sota del 67,7% d'electors que acudirien a votar fa quatre anys.

Quatre anys per a preparar la successió

La victòria a les eleccions donarà quatre anys a CiU per buscar un successor a Pujol i per bastir un nou equilibri intern de la coalició.

Després de saber-se el resultat de l'escrutini del 99% dels vots moltes persones van respirar a la seu de Convergència i Unió (CiU). La davallada, després de 19 anys al poder i en uns comicis molt disputats, no ha estat una catàstrofe i només han perdut quatre diputats.

A partir d'ara vénen quatre anys que la coalició haurà d'afrontar amb temps i calma per buscar la successió de Jordi Pujol. El sis vegades guanyador ja ha dit en més d'una ocasió que aquest serà el seu darrer mandat. Per això el futur de la coalició anirà en un sentit o en un altre segons els pactes a què s'arribin tant a Barcelona com, després de les eleccions generals de la primavera, a les Corts espanyoles.

Un pacte amb el PP a Barcelona i després a Madrid deixaria la coalició en mala situació. És notori que l'aliança amb els populars al Parlament de la Ciutatella i a les Corts espanyoles ha desgastat CiU en el seu eix catalanista. I encara la podria desgastar més, fins el punt que d'aquí a quatre anys, sense un líder com Pujol, i en plena lluita per la successió, Josep Antoni Duran i Lleida veïés l'oportunitat per augmentar el seu pes a la coalició tot fent seu el llegat de Pujol. De fet, Duran i Lleida ha reforçat molt el seu protagonisme en la darrera campanya electoral i la seva posició en el número 8 de la llista de la coalició a Barcelona, més que una extravagància, ha estat una manera d'evitar el desgast.

MARC VILA

Jordi Pujol ha manifestat més d'una vegada que aquesta és la seva darrera legislatura al capdavant de les files convergents.

Sigui com sigui, en aquests quatre anys la cursa per a situar-se als primers llocs de CiU i sobretot de Convergència Democràtica (CDC) serà molt més forta que fins ara. En els primers llocs de l'escalfament per a la cursa ja s'han situat diversos membres destacats de CDC.

Artur Mas, fins ara conseller d'Economia i Finances, ha anat de número dos en aquesta cursa electoral i ha

estat presentat diverses vegades per Miquel Roca com el futur del partit. Qui també té números per destacar-se en aquesta cursa és Xavier Trias, fins ara conseller de Presidència, i de qui també s'havia parlat com a possible successor de Pujol. En tot cas, precisament perquè és poc clar qui substituirà Pujol al capdavant de CiU, és a CDC on es veuran més convulsions en els propers quatre anys.

CONYA ELECTORAL

Maragall s'enfronta al repte de la cohesió

La candidatura de Pasqual Maragall ha aconseguit, per primera vegada, que el Partit dels Socialistes (PSC-PSOE) siga la llista més votada a Catalunya, amb uns 6.000 vots més que CiU, i un 37,88% del total dels vots. Això li donarà un grup parlamentari de 50 diputats –el més nombrós que mai no havia tingut al Parlament de Catalunya–, en el qual hi haurà un bon nombre d'independents provinents de la plataforma Ciutadans pel Canvi, que Maragall aconseguí atraure i incloure a les llistes. Ara, un Maragall reforçat per aquests resultats, haurà d'enfrontar-se a dos reptes: d'una banda, exercir de cap de l'oposició i mantenir intacta la imatge de possible relleu de Jordi Pujol, al

capdavant de la Generalitat; d'altra banda, Maragall ha de garantir el difícil equilibri d'un grup parlamentari format pel propi partit –amb un rígid aparell– i els independents nousvinguts.

El primer repte depèn totalment d'ell mateix, de la seua capacitat com a opositor, que mai no ha estat provada, ja que a l'Ajuntament de Barcelona sempre va participar en l'equip de govern. Durant la campanya electoral, Maragall tampoc no entrà a criticar durament la gestió de Pujol, sinó que utilitzà insistentment l'argument que el país necessita un canvi perquè el líder de Convergència ha estat 19 anys en el poder.

El segon repte de Pasqual Maragall té més a veure amb

GLÒRIA MATAMALA

L'èxit electoral reforçarà la posició de Maragall davant l'aparell del PSC, que ara haurà de conviure amb els Ciutadans pel Canvi.

la rígida estructura interna del PSC i amb el poder que els resultats aconseguits puguin donar-li dins d'aquest partit. A la campanya electoral ja es va veure la mà del partit en la "importació" dels líders estatals del PSOE, com Felipe González o Joaquín Almunia, la presència dels quals al principi s'havia descartat. Ara, dins del grup parlamentari els membres del partit hauran de

conviure amb una dotzena d'independents, com Josep Maria Vallès, ex-rector de la Universitat Autònoma de Barcelona, o Àlex Masllorens, que tingué un càrrec directiu dins de l'ONG Justícia i Pau. Aquest equilibri de forces dependrà, doncs, de l'habilitat de Maragall d'aconseguir suports dins de l'aparell i de la capacitat d'"integració" d'uns i altres.

ERC inicia legislatura amb els deures fets

GLÒRIA MATAMALA

Josep Lluís Carod-Rovira ha aconseguit consolidar el partit i fer-se respectar per les altres forces polítiques.

Després del 17 d'octubre es pot dir que Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) ja ha aparcat el malson de l'escissió, que s'ha guanyat el respecte de la resta de forces polítiques i que pot co-

mençar higienitzat a fons i amb els peus a terra. El partit està més cohesionat que mai, ha fet una renovació de persones que la resta de partits encara tenen pendent, i tot i les petites diferències

d'esquerranitat que hi ha entre els seus dirigents, tots estan convençuts de dues coses: no els fa por governar i tampoc tenen pressa per fer-ho. De fet, amb quatre anys més de preparació podran arrodonir la feina feta fins ara.

Josep Lluís Carod-Rovira sap que els fonaments estan ben posats per aguantar bé el futur que ha de bastir el partit en el postpujolisme, i no està disposat a enderrocar-ho tot per unes engrunes de poder immediat. Tret que governar entre els anys 1999 i 2004 representi una aliança tripartida, amb Jordi Pujol i Pasqual Maragall. Carod-Rovira és conscient que apuntar-se només al vaixell convergent quan el seu capità està a punt d'abandonar-lo no seria cap negoci positiu per quan aquest capità ja no hi sigui. La presentació pública i prèvia a les eleccions

dels mínims d'ERC per a qualsevol pacte els salvaran d'ofertes llamineres i d'entrar en un joc d'estira i arronsa que segons com podria erosionar fatalment el partit.

Les eleccions els han situat com a tercera força del Parlament, empatats a 12 escons amb el Partit Popular (PP). Aquest resultat no fa més que confirmar el bon nivell aconseguit en les passades eleccions municipals i europees. La bipolarització brutal d'aquestes eleccions ha restat alguns votants als republicans, però han estat mínims si es comparen amb els que ha perdut l'altre partit que més directament ha patit la bipolarització, el PP. Ara a ERC només li queda una assignatura per normalitzar-se del tot: recuperar la presència al Congrés dels Diputats, a Madrid, en les eleccions presidencials de la primavera de l'any 2000.

El PP pot ser clau tot i perdre 125.000 vots

El Partit Popular (PP) ha patit una davallada d'uns 125.000 vots en aquestes eleccions, cosa que l'ha fet perdre cinc diputats al Parlament de Catalunya i passar dels disset escons que tenia a dotze. Aquest fort cop, però, ha estat esmorteït per la nova correlació de forces al Parlament, que, matemàticament, li permet ser un grup susceptible de donar suport a Convergència i Unió (CiU) perquè Pujol torni a encapça-

lar la Generalitat. Aquesta és la lectura "positiva" que el president del PP català, Alberto Fernández Díaz, ha expressat després de conèixer els resultats, tot obviant que el líder de CiU, Jordi Pujol, ha promès durant la campanya que no té intenció de pactar amb ells.

De l'èxit o el fracàs d'aquesta negociació amb CiU dependrà, en bona part, l'estabilitat interna del partit de Fernández Díaz. Tot i això,

també hi influiran les futures eleccions per al parlament espanyol, ja que si el PP tornés a necessitar CiU a Madrid, la coalició nacionalista també s'asseguraria el suport del PP a Catalunya sense haver de dependre gaire de la pressió "popular", com ha passat en l'última legislatura.

Si, finalment, el PP no aconsegueix ser "decisiu" —com deia el seu missatge electoral— per fer govern a Catalunya, poden revifar altres sectors més radicals en l'anticatalanisme, com el que liderava Aleix Vidal-Quadras, i que, el 1995, va obtenir el millor resultat que el PP ha aconseguit a Catalu-

La formació de Fernández Díaz vol ser "decisiva".

nya. La presidència de Fernández Díaz, però, compta de moment amb el suport de l'executiva del PP a Madrid.

OPINIÓ

Més plurals o menys?

Quasi la meitat dels candidats ja són passats. Si hi sumem el PI, desaparegut en les municipals, passem de vuit partits a quatre. Els tres escindits eren poca cosa, però són menys veus. I Ribó ha entrat en l'òrbita del PSC i tot i que tindrà grup propi no podrà formular una política diferenciada. El PP perd i ERC aguanta justet, tot i que fa el millor paper entre els petits. En resum: la polarització és intensa. Aparentment resulta contradictori. Si quelcom emergeix de les eleccions és que el Principat és molt plural: no hi ha hegemonia. Paradoxalment, però, serà menys plural. Com a mínim en les formes. Van preveure la batalla dels caps i l'han tinguda. A veure si les negociacions posen els petits en el centre i aquests ho saben aprofitar. **Vicent Partal (Barcelona)**

A Catalunya, Antich guanya

Els efectes a Balears de les eleccions catalanes no seran gaire importants. Institucionalment és previsible que les relacions s'intensifiquin força, i quant a efectes de partit, la dada més rellevant és que la gran força que ha adquirit Pasqual Maragall afavoreix el president balear, Francesc Antich. Un Maragall derrotat per golejada hagués deixat orfe Antich davant la caverna *mesetària* del PSOE. Ara, aquest *duet nacionalero* socialista es farà costat l'un a l'altre. A més, les segures bones relacions institucionals permeten a Antich mantenir el *cartell* nacionalista. En certa forma els resultats avalen el que va fer Antich durant la visita a Barcelona el setembre: aliança política amb Maragall i concòrdia i col·laboració amb Pujol. **Miquel Payeras (Palma de Mallorca)**

Emoció i incertesa

La primera adversitat és l'augment de l'abstenció. Mereix més que una reflexió. La segona és que el PP continua essent la tercera força. Això és preocupant. Pujol renova el mandat per l'última legislatura. La seua glòria, però, no serà la de CiU. La successió pot portar més disgustos que el càstig electoral pel suport a Aznar. A Maragall, tot i tenir més vots, li ha sobrat González i li ha mancat concreció en les propostes. El seu horitzó, entre el PSOE i els qui no comparteixen el seu projecte al PSC, no s'endivina còmode. L'escenari atorga un atractiu especial a ERC, per poc que aguanten l'estrebada. No tinc constància que el País Valencià fóra prioritat de ningú. Ací tot queda com estava. Ni bé, ni malament. O tot el contrari. **Manuel S. Jardí (València)**

Per Catalunya Nord tot continua igual

Els resultats d'aquestes eleccions al Parlament de Catalunya no haurien d'afectar gaire la Catalunya Nord ja que més o menys tot continua igual. Així, el futur govern de la Generalitat hauria de tirar endavant el projecte d'obrir una delegació a Perpinyà per desenvolupar els intercanvis culturals i econòmics amb la Catalunya Nord i en particular amb l'Ajuntament de Perpinyà. En canvi les relacions quasi inexistents amb el Consell General dels Pirineus Orientals, actualment presidit pel socialista Christian Bourquin, fervent seguidor de Pasqual Maragall, difícilment podran millorar tret que prosperi la proposta de pacte tripartit CiU-PSC-ERC que propugna Josep-Lluís Carod-Rovira. **Pere Codonyan (Perpinyà)**

IC paga cara l'escissió i el pacte amb Maragall

L'escissió anguitista i el pacte amb PSC-Ciutadans pel Canvi de Maragall han passat una factura molt cara a la formació de Rafael Ribó. A la circumscripció de Barcelona, l'única on IC-V es presentava en solitari, han passat de 274.922 vots l'any 1995 a 78.171. Pel que fa als escons, dels 11 que tenia en la passada legislatura ara se'n queda només amb 5, els mínims per formar grup parlamentari. Entre els que hi seran hi ha el sindicalista Josep Lluís López Bulla, i Joan Boada i Dolors Comas, que estaven en la llista maragalliana per Girona i Tarragona respectivament. Per contra en aquest grup hi

haurà les absències significatives de Jordi Guillot i Ignasi Riera.

A partir d'ara IC-V s'encara a una difícil disjuntiva: o continua el procés d'acostament als socialistes o reconsidera la seva estratègia i recupera un espai propi i diferenciat. La primera opció, l'acostament a Maragall, pot ser complicada perquè no tot el partit hi està d'acord i més després dels resultats d'aquests comicis. A més, caldrà veure com s'articula una coalició, PSC-Ciutadans pel Canvi, que també s'ha d'acabar de cohesionar.

L'altra solució seria la de marcar distàncies amb els socialistes i consolidar el

Rafael Ribó haurà de decidir entre acostar-se a Maragall o reconsiderar l'estratègia i diferenciar-se dels socialistes.

grup propi. Aquesta opció estaria afavorida pel fet que els anguitistes d'EUiA han quedat fora del parlament (només han aconseguit un 1,43% dels vots) i deixen així camí lliure a IC-V per presentar-se amb un missatge més d'esquerres que el del PSC. Caldrà veure fins a

quin punt aquest espai se'l disputa amb ERC.

Pel que fa a les opcions verdes, de nou s'ha tornat a demostrar que el vot ecologista, en solitari, no aconsegueix obtenir representació a la cambra catalana. Els Verds, amb 22.233 vots, s'han quedat en el 0,71%.

**"SA
NOSTRA"**

**Obra Social
i Cultural**

IV CONVOCATÒRIA DELS PREMIS "MIQUEL ÀNGEL RIERA"

L'Obra Social i Cultural de "SA NOSTRA", Caixa de Balears, amb l'objectiu de fomentar la creació literària en llengua catalana, convoca els Premis Literaris de Poesia i Narrativa "Miquel Àngel Riera".

- ✓ Ei premi de narrativa, destinat a guardonar una novel·la o un llibre de relats breus per a escriptors de qualsevol edat, té una dotació de 500.000 PTA, a més de la publicació de l'obra guardonada.
- ✓ El premi de poesia, destinat a premiar un llibre de poemes d'un autor de menys de 30 anys, té una dotació de 250.000 PTA, a més de la publicació del poemari guardonat.
- ✓ El termini d'admissió d'originals acabarà dia 22 de novembre de 1999.

INFORMACIÓ: 971.17.19.25